

Preotul mi-a taiat motul, iar nasul mi-a varat sub ochi tavita traditionala, pe care se-nsirau cateva obiecte disparate: un paharut cu vin, un cleste, niste bani, o papusica cu par de ata, spice de grau... Trebuia sa apuc de pe tava, succesiv, trei obiecte, care sa-mi prevesteasca viitorul in viata: daca luam paharul aveam sa fiu betiv, daca alegeam papusa – afemeiat, daca apucam clestele – un muncitor harnic etc. Ma-ntreb ce zeu a-mpins in acel moment, usor, cu varful degetului, creionul de la urechea nasului, facandu-l sa cada-ntre lucrurile de pe tava? Fapt este ca m-am repezit imediat la creionul ce nici nu trebuia sa fie acolo, l-am insfacat cu toata puterea si nu i-am mai dat drumul, nici n-am mai vrut sa iau altceva de pe tava.

Intr-un fel, tot ce-am scris de-a lungul vietii mele am scris, de fapt, cu acel creion de tamplarie pe care soarta mi l-a pus de la-nceput intre degete.

Batatura pe care-o am de la nenumarate pixuri si stilouri si creioane pe degetul mijlociu e singurul semn de munca grea pe care-l am pe trup si sunt mandru de ea ca de o medalie de onoare.

O prevestire care schimba oamenii. O carte despre cum binele si raul se fac deodata, despre cei simpli, care nu deosebesc dreapta de stanga si despre cei complicati, care se cred alesii lui Dumnezeu. Despre povestile care indreptatesc si nedreptatesc, despre tati si despre Tata, si despre o fiica isteata, care nu lasa povestea sa moara. O carte in care dragostea vine neinvitata, ca oricand si oriunde pe lume. Un roman cu suspans, despre marea aventura a incercarii omului de a gasi un rost vietii. Pentru prima oara in literatura romana, un roman care reface realist o pagina din Vechiul Testament: istoria nesupusului profet Iona. O lume colorata, cu personaje din satul lui Iona, de pe corabia pe care calatoreste si din cetatea cu sclipiri ca din 1001 de nopti, Ninive. Nu lipsesc monstrul din ape si cei de pe pamant.

Prevestirea este al 4-lea roman publicat de Ioana Parvulescu.

Dupa 4 ani de la *Inocentii*, romanul copilariei brasovene, si dupa mai bine de un deceniu de la debutul cu *Viata incepe vineri* (continuat cu *Viitorul incepe luni*), despre Bucurestiul epocii frumoase, autoarea schimba complet decorul si costumele, dar amprenta ei stilistica ramane: ironia tandra si jocul narativ care ascund, niciodata complet, hohotul marilor intrebari fara raspuns.

Pe mama n-o mai am de aproape doi ani. Pe tata, de aproape patru. In apartamentul in care au locuit cincizeci si trei de ani, din cei cincizeci si sase cat au fost impreuna, urla linistea. Apartamentul e gol, dar mobilat. Va fi scos la vanzare, golit, umplut la loc de un alt ocupant, transformat in amintire. Ma ajuta in vreun fel scrierea acestei carti? Prea putin. Dupa trei-patru pagini, banuiala devine certitudine: prezenta tatei in carte nu-i suplineste absentia in carne si oase. Si atunci, de ce o scrii? Fiindca nu pot sa n-o fac.

"Prea putin" e mai mult decat "deloc".

Ajutorul, mai cu seama in vremurile astea, nu se refuza.

Iar Recviemul vesel e o carte pentru cititori si un sprijin pentru mine. - Radu Paraschivescu, aprilie 2020

Maestrul Horatiu Malaele isi indeamna cititorii sa umble desculți prin aburul acestei povestiri din vremea copilăriei sale miraculoase.

Intamplarile incep sa curga din februarie 1957. Un caz grav de tuberculoza, o carantina impusa si o motocicletă rusească Ij 49, galagioasă si obosita, au facut posibila retragerea lui Horatiu in plin an școlar. Avea doisprezece ani si era in clasa a 6-a la Școala Generala Numarul 3 din Targu-Jiu. Colegul lui de banca tocmai murise fulgerator de tuberculoza, iar directia școlii si reprezentantii șpitalului nu puteau sa isi asume alte riscuri. Solutia: trei luni de izolare. La asta se adauga si prudenta parintilor, care s-au gandit la siguranta lor si a fratelui surghiunitului. Asa s-a decis ca locul de carantina sa fie Tehomir, la casa bunicilor. Satul se afla pe la jumătatea drumului dintre Targu Jiu si Turnu Severin, ingropat intre dealuri, la unsprezece kilometri de Motru. Tehomir inseamna in slavona liniste si pace. Provine de la marele voievod Tihomir Tih, stapan al pamanturilor dintre Jiu si Olt si tatal lui Basarab I, intemeietorul Tarii Romanesti.

Dar „liniste” si „pace” nu sunt cuvintele care ar putea descrie cel mai bine lunile care urmeaza. Oranduirea comunista schimba fata locurilor copilăriei si cultiva durere in vietile oamenilor. Tot acum, Horatiu se indragosteste pentru prima data...

Mereu dispus sa se intoarca pe firul memoriei, Octavian Paler evoca locuri, oameni si credinte care i-au influentat viata sau modul de a gandi.

La Bruxelles, are senzatiile permanentei infruntari intre trecut si prezent, incarnate in Conte de Egmont si Manneken Pis.

La Atena, Parthenonul si zidul lui Temistocle ii prilejuiesc meditatie despre frumos si utilitar.

Amintirile de calatorie se impletesc cu episoade memorialistice, cu discursuri imaginare ale lui Nero, Socrate sau Giordano Bruno, cu descrieri ale operelor lui Leonardo, Velazquez sau Rembrandt, intr-un tablou plin de culoare si, adesea, de nostalgie.

Reghina este un Iov feminin, dintr-un spatiu nord-transilvan, in care miraculosul se insinueaza in ordinea comuna, iar istoria recenta sugruma destinele oamenilor. Este mama a doisprezece copii, impreuna cu care alcatuieste „un trup de o mie de kilograme”, plamadit din putine bucurii si insuportabila suferinta.

Pana la urma, Reghina este mama universala.

Miza cartii Ioanei Nicolaie este sa scoata la lumina, prin incursul faulknerian in interiorul unei minti care amesteca timpurile si emotiile, o viata, un destin, o urma pe care umanitatea personajelor ei o lasa (sau nu) in lume. Cartea nu se citește cu sufletul usor, ci cu sufletul la gura. Naratiunea e densa, stratificata in episoade ce construiesc o viziune etnografica a marilor evenimente din viata (in definitiv, suntem in spatiul lui Rebreanu): o sezatoare, un petit, o nunta, prima noapte de dragoste, uluirea, durerea, rusinea, frica, prima bataie primita de la sot, primul copil, urmatorii pana la doisprezece. Viata unei femei, asa cum a fost ea.

Cititorul va intalni cu emotie, de-a lungul romanului, diverse feluri de antelege realitatea: oraselul Varalia, unde se petrec intamplarile din carte, are ceva din familiarul satului Prislop, din magia tinutului Macondo si din dramatismul vietii oamenilor in comitatul Yoknapatawpha, ramanand totusi un spatiu unic, nemaicalnit, descris de autoare cu o iubire nesfarsita.

Succesul primei Carti de la Vama Veche, ca si reactiile publicului - criticile mai mult sau mai putin subiective ale prietenilor, aprecierile unor personalitati cu renume sau ale unor cititori complet necunoscuti - l-au obligat, practic, pe Cristian Pepino sa scrie o continuare.

In A doua carte de la Vama Veche, va veti intalni cu o parte din personajele pe care deja le cunoasteti: Silviu Purcarete, Alexandru Tocilescu, Nuni Anestin, Francois Pamfil, Mircea Florian, Dadu Bucur, Decebal Scriba, Dimi Simon, chiar si Edmondo..., dar si cu fata lui Pacepa, Adrian Paunescu, Paul Everac, prietenii prietenilor familiei Medrea sau misteriosul Dodo. Vetii revizita, fireste, locurile mitice – Doi Mai, Mamaia-sat, Vama Veche. Vetii auzi, in plus, „Povestile de seara“ de la Vama, unele extraordinare. Si se prea poate ca noua carte a lui Cristi Pepino sa va amuze, sa va incante, sa va farmece inca mai mult decat prima.

Scrierile Mariei Timuc au asupra cititorului un efect trezitor al bucuriei de a fi si al luciditatii care ne descopera sensurile originare, din illo tempore ale lumii - sensuri care par pierdute in continua sa zbatere si curgere spre niciunde a cotidianului tot mai apasator.

Prin opera sa, Maria Timuc ne reconecteaza la Sursa Divina, ne scoate din deznadejde imbarbatandu-ne si spunandu-ne ca inca nu este totul pierdut, ca dupa furtuna purificatoare, de acolo de sus, cineva trimite copiilor sai lumina iubirii iertatoare si Soarele datator de viata. (Dumitru Constantin Dulcan)

Eseurile - as spune spirituale - pe care le veti citi in aceasta carte au fost publicate in ziarul Jurnalul National intr-o rubrica sugestiva: "Pasi catre tine insuti". Lumina a fost si este... cautarea mea, cred ca este si cautarea dumneavoastra. Lumina suntem noi, este acea parte din noi pe care o pierdem prin experienta dureroasa, traumatizanta, prin greutatile si provocarile vietii noastre. Fiecare dintre eseurile pe care le veti citi aici se doreste a fi un mic indiciu catre... lumina care suntetii, o mica idee pentru a percepe diferit si a pasi inca putin catre Sine, catre o stare de spirit ziditoare. (Maria Timuc)

Iubirea insasi si frumusetea ei diafana radiaza ca o lumina din alte sfere, prin ochii nostri, prin mainile noastre, prin ganduri, prin cuvinte si prin fapte frumoase. De aceea frumusetea e reala; e reala pentru ca e divina si divin e sufletul care-o contempla, iar fara a ne contempla natura reala, noi nu putem trai.

Asadar, frumusetea este ceea ce suntem noi, ea e starea naturala a fiintei, doar ca dormim cumva, doar ca nu suntem constienti de prezenta ei in intreaga existenta. Noi nu trebuie sa facem ceva pentru a atinge frumusetea, noi avem nevoie doar sa renuntam la negativitate, caci aceasta este precum stratul de nori care acopera albastrul fastuos al cerului. Uratul e doar o expresie a inconstientei noastre, doar un efect al somnului in care se afla constiinta, o stare autohipnotica, un vis al mintii, caci - iata ce marturie fascinanta ne face o fiinta care a depasit inconstienta, atingand starea de iluminare: constiinta, luminata de iubire, libera de negativitate, eliberata de toate proiectiile si de toate constrangerile materialitatii, vede totul imbracat in "FRUMUSETE"!

